

סמל עוזרי שמואל (שמוליק)

2133588

בן ראומה ושלוס

נולד ב- כ"ט תמוז תשי"ג 12.7.1953

התגייס לצה"ל במאי 1971

שרת בגדוד "הבוקעים הראשון" (51)

נפל ב- כ"ו תשרי תשל"ד 22.10.1973

בקרב על החרמון.

עוזרי שמואל

שמואל, בן ראומה ושלום, נולד ביום כ"ט בתמוז תשי"ג (12.7.1953) בירושלים, כאשר משפחתו התגוררה במושב צלפון ליד רמלה. את חינוכו היסודי קיבל בבית הספר הממלכתי-דתי "מתתיהו" בצלפון, והשלים את לימודיו עד כיתה י' בבית הספר "אבן העזר" שלייד מושב נחם. אחרי-כן עבר לרמלה, שם למד ועבד בנגרות. שמואל היה נער שקט, נעים הליכות, אהוב מאוד על בני משפחתו ומקובל על חבריו. ידוע היה כאוהב טבע ואדם. לא אחת נראה מיל עם בני אהיו הקטנים, משחק אתם או מסיע לשכנים בעבודות משק דחופות. גם להוריו היה לעזר רב בפיתוח המשק. הייתה לו תחושת אחריות גדולה ובחריצות רבה הקדיש מזמנו לייעול ולשיפור שיטות העבודה במשק. לאחר שהתגייס לצבא נהג לבוא הביתה ולעזור בעבודה. בשל בריאותו הלקויה של אביו נפל חלק מהעול על שכמו הצעיר, והוא נשא אותו באהבה. בשעות הפנאי היה מבלה במחצית חבריו בהאזנה למוזיקה, או בשיחת רעים, שבדרך כלל נסבה על שאלת טיפוח דור ההמשך במושב. סיפרה אחותו שושי: "שמוליק תמיד הבטיח לי שבחנותי ילבש חליפה לבנה, אך את מועד החתונה אחר בשנה. הוא אהב להקניט אותי ולראותי כועסת, ולאחר מכן היה מיד מתקן את עצמו ומספר לי בדיחות. אי אפשר היה לכעוס על שמוליק. אני ולא, אחותי הקטנה, נהגנו לכבס לו את בגדיו, דאגנו לו כשם שדואגים לאח גדול ואהוב, ושמוליק לא היה כפוי טובה. היה משיב בנשיקות, במתנות ובהפתעות".

שמואל גויס לצה"ל במחצית מאי 1971, והוצב לחטיבת "גולני", ששנים מאחיו שרתו בה. חבריו ליחידה סיפרו כי שמוליק היה גאה מאוד להשתייך לחטיבת "גולני". תמיד היה מקפיד על הופעתו: מדין היו מגוהצים, יקה, קראנו לו. גם את הנשק צחצח עד כדי ברק. בתנאי שדה, כאשר הינו כולנו מזוהמים, היה שמוליק מופיע מבריק, כאילו הוא מתכוון ללכת למסיבה".

כשפרצה מלחמת יום הכיפורים הייתה יחידתו בקו ברמת הגולן. לאחר שנכבש החרמון ע"י כוח קומנדו של הסורים, ניתנה פקודה ליחידתו של שמואל לשוב ולכבוש את החרמון. ביום כ"ו בתשרי תשל"ד (22.10.1973) במהלך הסתערות במעלה ההר נפצע שמעון פעמיים מרסיסי רימונים ונפל. הוא הובא למנוחת עולמים בבית העלמין בהר הרצל. השאיר אחריו הורים ארבעה אחים ושלוש אחיות. לאחר נופלו הועלה לדרגת סמל.

במכתב תנחומים למשפחה השכולה כתב שר הביטחון דאז, משה דיין: "שמואל היה חייל מסור וחבר מצוין, הוא היה אהוד על מפקדיו ועל חבריו לנשק". כתב מפקדו: "שמואל נלחם כמי שידוע למען מה הוא נלחם - באומץ, בגבורה, במסירות ובהקרבה. לנו, לחבריו ב"גדוד הבוקעים הראשון", יש הרגשה של אובדן אח לוחם. הרגשה המלווה בתחושת גאווה, שבחור כזה נלחם בין שורותינו, וכבוד למשפחתו ששכלה בן שכזה".

המשפחה תרמה לזכרו ספר תורה, אשר הוכנס לבית הכנסת במושב צלפון.

יהי זכרו ברוך.

קבלת תדרוך מהמפקדים
לפני היציאה לקרב

מפת הקרב

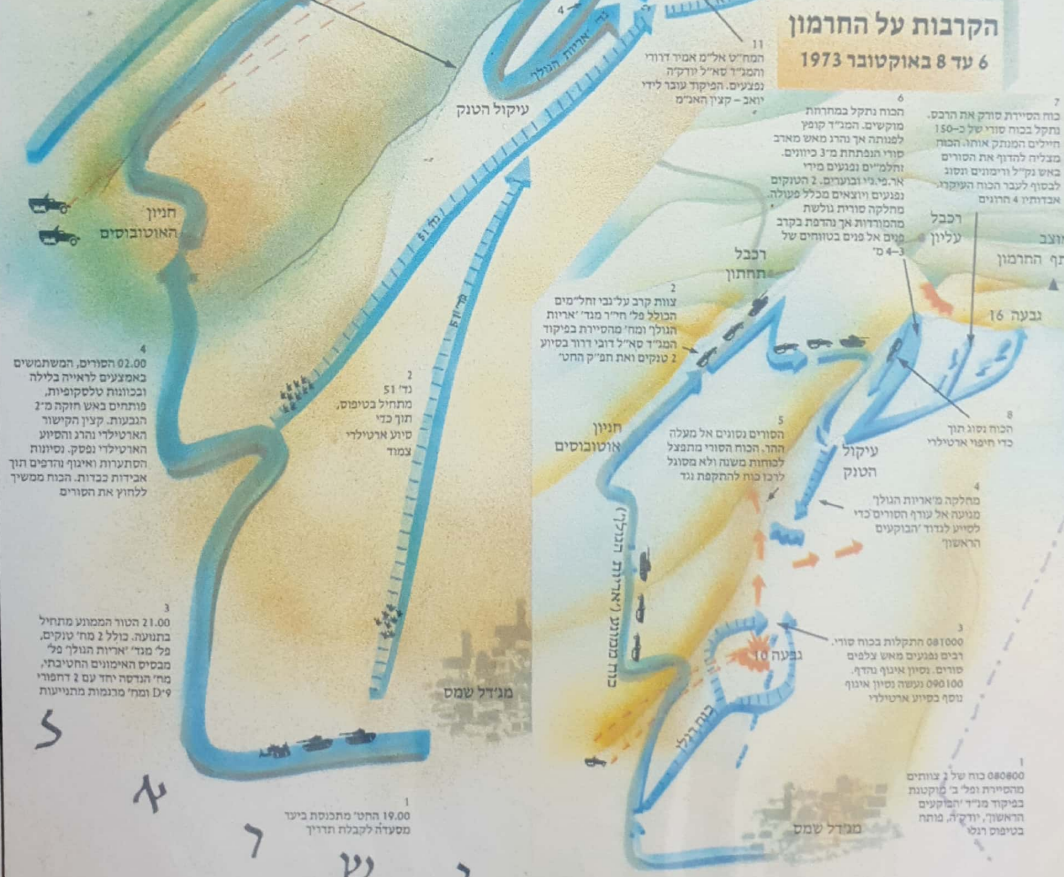
מבצע "קינוח" – כבוש מוצבי החרמון

ליל 21/22 באוקטובר עד צהרי 22 באוקטובר 1973

לא בכדי כונה החר המושלג והגבוה הזה, לאחר מלחמת יום הכיפורים, "החרמון של גולני". בקרב משובש, ארוך וקשה ב"מים הנוראים" של אוקטובר 1973, מול האויב הסורי, קנו להם לוחמי החטיבה כרם, במאמץ ובקרבת את החר השיא ואת המוצב שעליו. תחילה בשעות אחר הצהריים של שבת ה'6 באוקטובר, נמל המוצב בידי חיילי קומנדו סורים. ב"8 באוקטובר בר ניסו לוחמי החטיבה להעמיל ברכב וברגל אל החר ולשחרר את "העיניים של המדינה", אך לא הצליחו. לאחר שבועיים של המנות והמצצות ניסו שוב לוחמי החטיבה בליל ה'21-22 באוקטובר להחזיר לעצמם את השליטה במוצב החרמון. היה זה קרב לילה קשה ומומשך בשטח סלעני קשה לתנועה מול התנגדות עזה ועיקשת של האויב הסורי. הקרב הוכרע על-ידי אומץ ליבם ונבחרתם של הטוראים, הלוחמים מן השורה, שלא ויחרו ולא נשברו ולא הרפו, עד אשר השלימו את המשימה.

הקרבות על החרמון 6 עד 8 באוקטובר 1973

מוצב החרמון

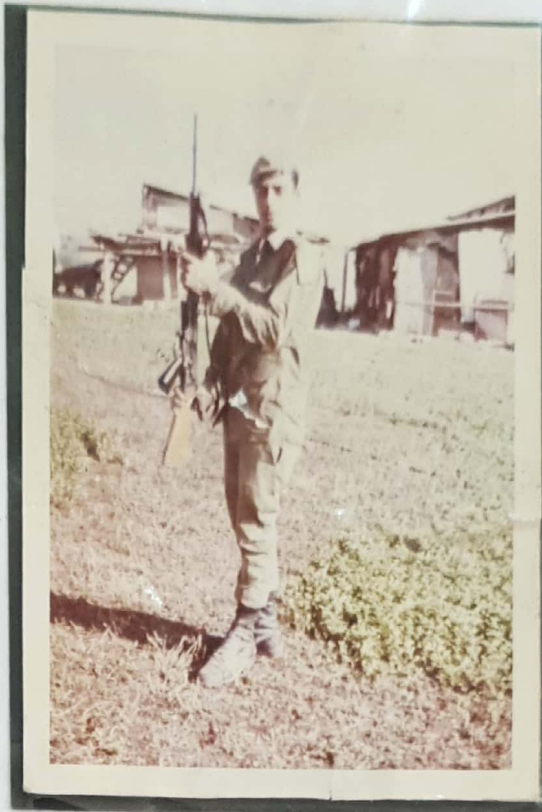

פינוי פצועים

תמונות
מתקופת שרותו

כותבים לזכרו

כה יום הולדתו כה אלו תלמי
חובבי החתום (הסיוח) .
שמאל יקר .
צברו כ- 18 שנים מאז נולדו
במחנה ויש הכספים לטובת המחנה
לפי איכזרנו לנו ולעם ישראל .
אזי שנה בשנה אנחנו מבקשים את האהבה
להתאחד ונאם לכתוב , זמן מה אבא לא
להכאם הוא כפול ומכפול .
מה נכתב ומה נספר , תקוותנו היא
לשא ולסייע עוד למחנה ,
ונקרה שיהיה גם תהא לשא ,
חבתנו לך היא לא לשלח אהבה
לעולם עם יש אהבה ,
אלהים ירחם על נשמתו ויחיה אהבה
לחיי העולם הבא עם כל שאר ישראל
תהא נשן צבירה בצורה החיים
אמן
לחיי המכה אהבה לשלח

דברים אלו הם שמואל אהו צ"ס . מה פסוק דברים
שמואל היה רשע וזו הנהגה של כלם - אני כלפי בשרי ודברים
אחרים או אכפת לי בזה - היה שמואל גמול כל בן ופסוק
אברהם ענינים , היה שבת חג השבוע , ומשם היה בנות אלני ענינים
כי הוא היה הקול במשפחה מבין הבנות , לא רק כי
אלה היה נחמד היכול ואהוב על כלם , אולם בבור היה
משפחה שלו ועליו עמיתו ראש בשר מפינה רבוי ומשם
היה צדק שהעולם הפך אל זה היה מספר אלני משלו
שואה בצורה הפוכה ,

שמואל לא היה נרתיב מפני אביו שהיה רשע , אמתו אמתו
אלא היה חכם וצדיק מאד ,
התנהגו ושמאל צמח כלפי אלה - ואברהם אליו קרה
אלהם היינו שנינו המצדקים להצלתנו על אחר המהולל או בנדל ,
הרבה דברים אספר על שמואל יש - אלה היו חסדיו במשך
שלושים שנים אלה .

בזה שהגשמים אצלו . דברים אלו שאם בדרך הטובה - והוא
יורה בספר , אין ענין באלה ואלו היה אבוקור אלא
כי היה יום שבו בשבילי שמשוהו באו אבקתו ודקלן אהו
הקול - כי היה מאד ממושמע , היה אלהם אהלעלע עם
כלם . אפילו אלה מאד כשרי רשע , כי היה מהיר מאד ,
בעלם האחרונה שגאווה - כל כן יפה היה שמש הגשמי
מאילו , אין כלל שהוא חכה אילנה הצבאו הכלומר , השנה הצבאו
בדרך זה כ-4 חבלי אפני אהמיה יש הפסוקים , אזו סוף
אהמיה שגאווה - ובמהמג יש הפסוקים הייב ברחבו סיני
ישם הפסוק אלו בעלת אלה על אפילו של אהו היקר ,
קלה מאד אלה אה הצבאות האלה בנפול חברו או אה
אפילו כן הם רחוקים ,
והיה צדק ברוך אלה . אולם לא אלה

יום חמישי כ"ג אלול תשל"ז

ב"ה

לשמאל אחי היקר ז"ל

אחי שלי הלך בלילה אלו האים ארבעה אולם
ב' אולם איתנו אדם - ז' הלך ה- 14
אחי נפילתך בחייון באחיות יום הכיפורים.
מה אומר ומה אכתוב, המדעות נעלמות והיא
נאצת בביתם במחום אלו.

ז' הלך השלישית אחי הוא אבא ז"ל.

לשמאל אחי איך נאמר חבל הוא,

א' וכן אלו תדעוהו - אלו אדם.

המפגשים למה לא חיים, זכר אלו המפגשים

אבא אולם לא נלכד אנחנו נצחיים.

יהיה זכרון בלבך אדם

למה אולם זכרתי אצתי

26.9.92

כ"ה אב תשנ"ב
מאונקל ד"ר

...הוא...

ואת מן אנה פדיון

כל האצות שנית יפה

אם לא יאזן על שאלה אלה

אין לנו שום הכרה

אשר לא יאזן

הוא שאלה אלה פדיון

שאלה אלה פדיון אלה אלה אלה

אשר לא יאזן

כל אלה אלה אלה

אשר לא יאזן אלה אלה אלה

אשר לא יאזן

אשר לא יאזן

אשר לא יאזן

אשר לא יאזן אלה אלה אלה

אשר לא יאזן אלה אלה אלה

אשר לא יאזן אלה אלה אלה

אשר לא יאזן אלה אלה אלה

אשר לא יאזן אלה אלה אלה

אשר לא יאזן אלה אלה אלה

אשר לא יאזן אלה אלה אלה

אשר לא יאזן אלה אלה אלה

אשר לא יאזן

שני קנייה אחי - טוב
בשנה עשיתי
אולי צלמתי

לשמואל אחי:

שנים ושנים הלכו מאז נפרדנו
אבל היו השנים אהבה ומצער,
ואתה הלכת מאחורי ולצדתי לאן חלתי,
אחי ואחיני - מאד רבים בבכי על העברות מקרה ומשפחה
אלי היית אחי השמחה היפה יפה.

~~אני אחיך ואחילך~~

אני הרויח אחיך ואחילך חסידים באהבה ולשק
לא נשבעתי לך
כי אם ישאלו מי יקום לך וישק תהיה אחיך
מאד רבים בחייו ולא ילתי לך אהבה את
כפי הנאמרים.
אכן אחי היקר אצולתי לא נשבעתי
ועד יום ומלתי תהא מאוהבת חמותי באחיך אהב
יהי לך ששק ברוך אהב.

ב"ה

4 דברים אשר לא אהיה בידי אלהים
חסד כ- יצא ענין אהב נצח
על כל נשמת ברוח החרטון. הרי
הנשמה בצבט האלה.

ענין חסד ונשמה אחרת באה והיא נשמה
היא, נכון אף צדקים למחוס שגם
רוקנים, אלה בפועל, ואל הצבט אהלו
צ"ה, העצם בא והלמה נשמה ביהו
אל היום באנו. הסבה עכב הוא
אמר אהיה למחוס אש הנשמה על
מרבית האלה השגרת על כאל נשמה
נלצו על בני אדם שנקראו על שם
אלה ממחוס יאן. אל יתכן למחוס
אחר יהיה במקומך. אלה שם לא נשמה

ל' אהמדי אלמ, כי אתה נאל זמן
קיצוה ה' והגל. על השנה המדינה.
קשה להתקן שנתך אתך לשמחה מצבה.
שמאל לפני כפה ומצו נכר אפילו
היקר שהיה מקרה אלמ לא יאו
חייו אתה נאלק עתה אנו מקביל
אם על נאלק ואלו אל אפילו היקר
האדם.

קשה מאד לכתוב דברים אכזבם
ומכבי אפילו - אכזה או לא המלים
יובאל עם פמלה נערה אפילו,
והם שבור ופואה, מה לנשתי מן
הוא פמלה הצורה והכרונג המללים
לפניה מן. יהיה כשם בהלף אל
ת. נ. צ. ב. ה. ה.

277,05

ד"ה יום רביעי ב - תמוז תשל"ה

efdjkghegggggg

למנוח אמו היקר היום

למנוח יקר!

מחלים לא אל בכונן ממנו, בלא נגע וכעס
שום נשמה - אני נצרך בך, באהבו ובשמחה ז"ל.

בהתקרב הומים הנוראים - אני עושים לקברך
בהי כרצל בוינוסלום שמה אתה טמון הנפש
עמך אמו היקר, אני באים למקום מדכבו
אתר הנצחה של תשובת גאלי - ומתחננים
עם צכר הנוראים של תשובת גאלי מאז
היווסדה.

למנוח, באתר אני זק ומרפה לאלו אתה וכל
מהבין את גופל מסולק מאתנו, במעלה
לשכרות מעיני בשלזת בתובת פביים אלה.
אתנו מלפנקים, ישנם נכדים ורכות וזולם
כמנפגו נהג, אלא אתה נשאת כפו שלכתך
מאתנו צעיר ופה תלמד איפה לנאה.

בך אני אזכור אלתך הנפש רחומים.
כמה היותי רוצה לראותך נשלו עם ולדים
ונכדים, אלא הגורל האכזר מנע זאת
מאתנו לראותך כפו להיותו רוצה.
גם שמעין למה אלתך מאז היום זעזע
ואז צפה לראות נכדים כאלו,
למנוח מה אכתוב ומה אומר המלים נעיתק
מפי וממתלבתי - ברגע שלני צלכר אלתך
לאא מאמתן לנתק אתנו, יתנו צרכך היום אמו
מבא לפלג צלעה בקצו הוויים
משיך היותם מאז צרכיה.

דף זה מוקדש לזיכרו של
שמואל עוזרי הי"ד
ממאיר צברי (גיסו)

שְׂדֵים רַדְפוּנִי חֲנַם וּמְדַבְרִיךְ פָּחַד לִבִּי: שֶׁשׁ אֲנֹכִי עַל-אִמְרַתְךָ קמ
כְּמוֹצֵא שֶׁלֵּל רַב: שֶׁקָּר שְׁנֵאתִי וְאֶתְעַבָּה תּוֹרַתְךָ אֶהְבֵּתִי: קמ
שֶׁבַע בַּיּוֹם הִלַּלְתִּיךָ עַל מִשְׁפָּטֶי צְדָקָךְ: שְׁלוֹם רַב לְאֹהֲבֵי קמ
תּוֹרַתְךָ וְאִין-לִמּוֹ מִכְשׁוֹל: שְׁבַרְתִּי לִישׁוּעַתְךָ יְהוָה וּמִצֹּתֶיךָ קמ
עֲשִׂיתִי: שְׁמֵרָה נַפְשִׁי עֲדֹתֶיךָ וְאֶהֱבֶם מְאֹד: שְׁמֵרְתִּי פְקוּדֶיךָ קמ
וְעֲדֹתֶיךָ כִּי כָל-דַּרְכֵי נִגְדֶךָ:

מִה-אֶהְבֵּתִי תּוֹרַתְךָ כָּל-הַיּוֹם הִיא שִׁיחֹתִי: מֵאִיבֵי תַחֲכַמֵּנִי קמ
מִצֹּתֶיךָ כִּי לְעוֹלָם הִיא לִי: מִכָּל-מִלְּמֵדֵי הַשְּׂכַלְתִּי כִּי עֲדוֹתֶיךָ קמ
שִׁיחָה לִי: מִזְקֵנִים אֶתְבוֹנֵן כִּי פְקוּדֶיךָ נִצַּרְתִּי: מִכָּל-אֹרַח רַע ק
כִּלְאֵתִי רַגְלִי לִמְעַן אֲשַׁמֵּר דְּבַרְךָ: מִמִּשְׁפָּטֶיךָ לֹא-סָרְתִי קמ
כִּי-אַתָּה הוֹרַתְנִי: מִה-נִמְלֵצוּ לַחֲכִי אִמְרַתְךָ מִדְּבַשׁ לִפִּי: קמ
מִפְּקוּדֶיךָ אֶתְבוֹנֵן עַל-כֵּן שְׁנֵאתִי וְכָל-אֹרַח שֶׁקָּר: קמ

וַיְבֵאתֵנִי חֶסֶדְךָ יְהוָה תִּשְׁוַעְתְּךָ כְּאִמְרַתְךָ: וְאֶעֱנֶה חֲדָפִי קמ
דְּבַר כִּי-בִטַחְתִּי בְּדַבְרְךָ: וְאֶל-תִּצֵּל מִפִּי דְבַר-אֱמֶת עַד- קמ
מְאֹד כִּי לְמִשְׁפָּטֶיךָ יִחַלְתִּי: וְאֶשְׁמְרָה תּוֹרַתְךָ תָּמִיד לְעוֹלָם קמ

שלושים ואחת שנים של המתנה.

שמואל, אחי היקר!

מדי שנה בשנה, בימי הזכרון ובמשך השנה, עליתי לפקוד את קברך אחי הי"ד, מאז נפלת בכיבוש החרמון ב-כ"ו בתשרי תשל"ד. אחי הצעיר שמואל, אהבתי אותך מאד וזכרך לא מש ממני לרגע קט. מסביב ראיתי הורים שכולים שאיבדו את בניהם היקרים ועיניהם דומעות כמים.

מסביב לקברך, לידי, עומדים אחים, אחיות, אחיינים ובניהם. אך תמיד ציפיתי לפגוש שם גם ולו אחד מחבריך שלחמו איתך והיו איתך ברגעך האחרונים - אבל המתנה לרגע זה התמשכה ואני חיכיתי לך, במשך שנים רבות.

והנה לפתע נתבשרנו מטעם משרד הביטחון על הקדמת הטכס בצומת גולני לזכר חללי גולני שנפלו בכל מערכות ישראל.

לא בכל שנה התאפשר לי להגיע לטכס הזה, אך הפעם אמר לי קול פנימי "אני נוסע אולי הפעם אראה מישהו מהפלוגה שלך, שמואל אחי, אחבק אותו, אשב לידו ונדבר, אשמע מה קרה שם בחרמון במהלך הקרבות"

באנו אני ויונה, נכנסנו לאוהל הזכרון, עלעלנו בספר לזכרך, הוספתי דברים לספר, יצאנו והתיישבנו על הדשא במקום מוצל ומרוחק מהבמה כי רציתי להיות עם עצמי ועם כאבי הפרטי.

עודני מתיישב על הדשא עם יונה והיא קוראת בהתרגשות:

"הנה! זה צרפתי שהיה בין כותבי הספר על כיבוש החרמון, **"אינדיאנים על גבעה 16"** ואלה לידו גם מוזכרים בו!" מסביב ישבו אנשים עם

שיער שיבה בני 50 פלוס. אחד מהם פנה אלי ושאל מי אני. ענית

"אחיו של שמואל עוזרי הי"ד שנפל בכיבוש החרמון"

הוא הציג עצמו בהתרגשות רבה - "אני אבי רחמים" ומיד התקבצו מסביבי כל השאר כשהם מציגים עצמם בשמותיהם ותפקידם במלחמה ההיא.

כך ישבנו אני, אבי רחמים, צרפתי, חתוקה ושאר חבריך שמואל - **"התימני הצנום והחמוד"** - כפי שכינו אותך חבריך.

הם ספרו על החברות שלך עם חממי הי"ד שהיה לך כאח ונפל גם הוא בקרבות. סיפרו בדמעות על הקרבות הרבים שהשתתפת בהם ולחמת כארי... ובעיקר על מה שהיה שם בהגיעך עם זריחה לחרמון מול הקומנדו הסורי - כיצד נלחמת וכיצד נפלת.

השמחה והעצב חברו ביחד: שמחה - על שסוף-סוף זכיתי לראות ולחבק חלק מחבריך שמואל אחי ולשמוע מפייהם על **שמואל הלוחם**. עצב - על שאתה אינך פה איתנו.

ככה ישבנו כשעתיים דברנו והחלפנו מספרי טלפון כדי לשמור על קשר.
כל-כך שמחתי לפגוש את חבריך לקרבות אנשים פשוטים, אוהבי מולדת
כפי שהיית אתה. מגובשים ולא מפקירים חברים במצוקה ובעיקר...
לא שוכחים.

רעות שכזאת רק אדם שהשתתף בקרבות ועמד עם אחים לנשק מול
פני האויב, מול פני המוות - יודע מהי חברות.
לאחר ההפתעה הגדולה במפגש המרגש הזה, ברור היה לכולנו שזוהי
תחילתה של רעות חזקה הצומחת בין שרידי קרב הגבורה בכבוש
החרמון לבין בני משפחות הנופלים. וכבר באותו מעמד הוחלט על מפגש
אצלנו בבית

הציפייה לקראת המפגש היתה גדולה, בדריכות והתרגשות אורגן הערב.
והרגע הגיע - לביתנו הגיעו שישה גברים - נערים ששיבה קלה צבעה את
ראשם, אך בקולם נשמעו נערים בני עשרים כאילו נותרו שם והשנים
לא חלפו להן.

רגע ראשון של חיבוקים, התרגשות, דמעות ושמחה של היכרות עם
המשפחה.

התיישבנו ואט אט החלו החוויות המשותפות והסיפורים מהקרבות
לצאת החוצה כאילו ציפו אף הם לרגע זה כדי לפרוץ את מחסום
השתיקה בת למעלה משלושים השנים, מאז אותה מלחמה ארוכה.
גם כשהסבנו לשולחן לארוחה נמשכו הסיפורים, מימי השרות הצבאי,
סיפורים על חלקך, שמואל, בקרבות, על רגעי הלחימה האחרונים שלך,
ועל הדרך בה הלכת עד שנפלת...

הסיפורים קלחו מן הלב, היה בהם צחוק והיה בהם הרבה דמעה.
יכולנו לשבת כך עוד שעות רבות...

ושוב נפרדנו, אך בצאתם הרגשתי שגם אתה, שמואל, היית כאן... שמעת
את הסיפורים... היית חלק מהמפגש...
וכשנעלה שוב מחר, כמידי שנה אל קברך גם חבריך יהיו איתנו...

יהי זכרך ברוך
אחיך זכריה

המפגש

שמואל אחי!

לאחר ההפתעה הגדולה במפגש המרגש עם חבריך לנשק בטקס בצומת גולני, היה ברור לכולנו שזוהי תחילתה של רעות חזקה הצומחת בין שרידי קרב הגבורה בכבוש החרמון לבין בני משפחות הנופלים. וכבר באותו מעמד הוחלט על מפגש אצלנו בבית.

הצפייה לקראת המפגש היתה גדולה, בדריכות והתרגשות אורגן הערב. והרגע הגיע, לביתנו הגיעו שישה גברים - נערים ששיבה קלה צבעה את ראשם, אך בקולם נשמעו נערים בני עשרים כאילו נותרו שם והשנים לא חלפו להן. רגע ראשון של חיבוקים, התרגשות, דמעות, ושמחה של היכרות עם בני המשפחות ועם משפחתה של לאה אחותנו.

התיישבנו בסלון, אט אט החלו החוויות המשותפות והסיפורים מהקרבות לצאת החוצה כאילו ציפו אף הם לרגע זה כדי לפרוץ את השתיקה בת למעלה משלושים השנים, מאז אותה מלחמה ארוכה. גם כשהסבנו לשולחן לארוחת הערב נמשכו הסיפורים, החוויות, השאלות הנוקבות וההתעניינות בחיי המשפחה והחברים היום עם הזכרונות והצלקות שלא ימחו.

קראתי לפני היושבים את המכתב שכתבתי לך, שמואל אחי, לאחר המפגש הראשון בצומת גולני. התרגשתי מאד, דמעות נקוו בעיני, התביישתי... אך בהציצי אל החברים הבחנתי בדמעות בעיני כולם. דמעות של חברים לנשק, דמעות של גיבורים.

סיימתי את הקריאה... ובעוד אנו מוחים דמעה, כדי לשבור את האווירה הקשה במעט הומור בקשתי לעבור הלאה... להמשיך בארוחה ולהנות מהמטעמים. עם סיום הארוחה שבנו לסלון ולכוס קפה ועוגות ולסיפורים הרבים מימי השרות הצבאי, סיפורים על חלקך, שמואל בקרבות, על רגעי הלחימה האחרונים שלך, ועל הדרך בה הלכת עד שנפלת... הסיפורים קלחו מן הלב היה בהם צחוק ודמעה.

יכולנו לשבת כך עוד שעות רבות... ושוב נפרדנו, אך בצאתם הרגשתי שגם אתה, שמואל, היית כאן... שמעת את הסיפורים... היית חלק מהמפגש... וכשנעלה שוב, כמידי שנה ביום בויכרון, אל קברך גם חבריך יהיו איתנו... בשמך ובשם המשפחה אני מבקש להודות לחבריך הנפלאים, על שכבדו את זכרך וכבדו אותנו בחוויה מרגשת זו.

להתראות במפגש הבא!
אחיך זכריה

ככה ישבנו כשעתיים דברנו והחלפנו מספרי טלפון כדי לשמור על קשר.
כל-כך שמחתי לפגוש את חבריך לקרבות אנשים פשוטים, אוהבי מולדת
כפי שהיית אתה. מגובשים ולא מפקירים חברים במצוקה ובעיקר...
לא שוכחים.

רעות שכזאת רק אדם שהשתתף בקרבות ועמד עם אחים לנשק מול
פני האויב, מול פני המוות - יודע מהי חברות.
אני תקווה שעם הזמן נוסיף ונפגש גם בזמנים נעימים יותר.
בשמך, שמואל אחי, אני רוצה לומר לחבריך:

תודה רבה לכם - אחי גיבורי התהילה.

ולאלה שנפלו עמך, אחי שמואל -

תהא נשמתכם צרורה בצרור החיים

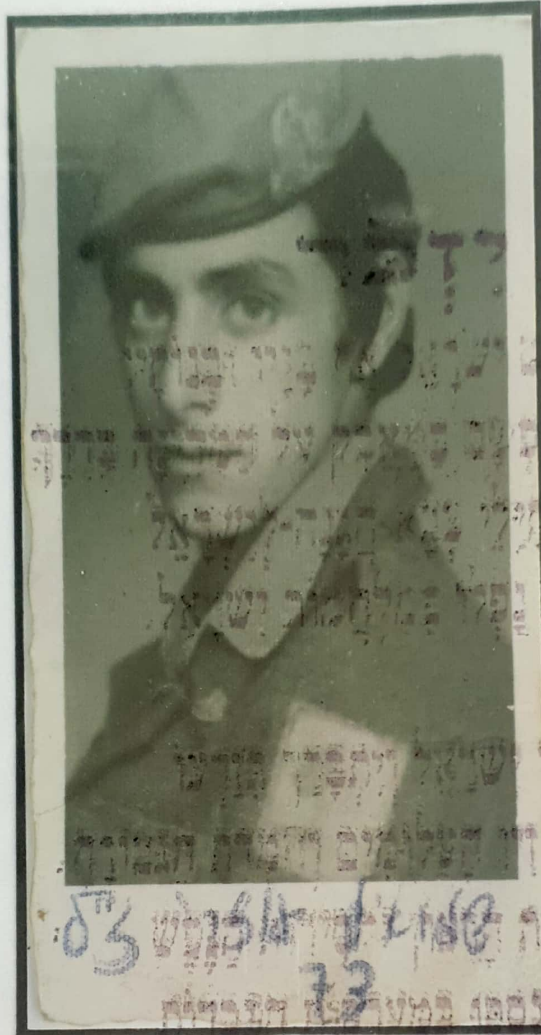
אמן

אחיך זכריה

השיטה 525 בית-שמש - 99552

יהי זיכרו ברוך

שמואל עוזרי
1953-1973

20.8.2014 ביה"ד רבועי חוקים אלה ותבאם וישלח

זאתו היקר אבא.

הפעלתי את המ רבועי חוקים אלה והצמחתי מאלה צמחים
כוצר אולם אלפי אלפי - ועצ סוף ימי אבא עז אלפי
היונים חולפים, שנה עברה והלחם חלף.
אבא ואמא כבר אנו בחיים ושמעו אמנו אינו בנצח
את מי אבא ולא מי אבא.

קשה מאד להיזכר בתנו הקדומים לביית
אמנו ביום שמחה וביום עצב.

אבא אצדערי הרה אבא אלפי מתוך עצב
ויגילי ובה אבא.

אני זכר אלפי לחיות באו טאליט מחלופה
וכמה שמעו אבא.

אבא זכר הנה קצר מאד -

אני אפילו אי הוית בחיים בתי נשן
אם יצא ואולי שם נכדים

אבא הקב"ה שמוא מקצוה לכל אבא את
לחמו מיום הוולדו, כן נקבע אבא
למנו יקר

אני יצא יצרים אלו בכך לאני

מאד אהבתי אלפי

אם ינח אבא אלפי מאד.

תהא נפשו צמחה בצורה החיים.

תהא נפשו קצוה.

מאמין המכה על נפולתי

נכדי